

Ο Α Παγκόσμιος Πόλεμος (1914-1918) ταρακούνησε τις ισορροπίες σε όλο τον κόσμο και προκάλεσε αναταραχές στην οικονομική, πολιτική και κοινωνική ζωή. Στη Γαλλία, συγκεκριμένα, οι αναταραχές αυτές οδήγησαν σε αναθεωρήσεις ώστε να αντιμετωπιστεί η κρίση του πολέμου, η οποία έφερε πληθώρα απωλειών σε ζωές, καθώς και σε χρήματα. Μέσα σε 4 χρόνια, κινητοποιήθηκαν 8 εκατομμύρια άντρες ή αλλιώς το 60% του ενεργού αντρικού πληθυσμού. Επομένως, η νέα κατάσταση του πολέμου άλλαξε τις ισορροπίες και στάθηκε αναγκαίο να κινητοποιηθεί το κομμάτι του πληθυσμού το οποίο έμεινε πίσω. Πρόκειται για τις γυναίκες, οι οποίες έως τότε άνηκαν στη σφαίρα του ιδιωτικού βίου, αν και αποτελούσαν πάνω από το ένα τρίτο του πληθυσμού όταν ξέσπασε ο πόλεμος. Η κινητοποίησή τους, έφερε στο προσκήνιο τους νέους ρόλους που έπρεπε να αναλάβουν ώστε να συνεχίσει να κινείται η οικονομία και να βοηθηθούν και οι άντρες που πολεμούσαν στο μέτωπο.

Οι γυναίκες στη Γαλλία από το ρόλο της νοικοκυράς, της μητέρας και της συζύγου, διείσδυσαν δειλά δειλά στον επαγγελματικό τομέα μέσα από τη συμμετοχή τους στα επαγγέλματα που στήριζαν τον πόλεμο και έως τότε θεωρούνταν αντρικά. Πιο συγκεκριμένα, όσες άνηκαν σε χαμηλά κοινωνικά στρώματα αντικατέστησαν άμεσα τους συζύγους τους τόσο στα χωράφια και στα καταστήματα. Πέρα από εκείνες, βλέπουμε γυναίκες να οδηγούν τα τρένα, τα οποία μετέφεραν στρατιώτες, όπλα και προμήθειες. Καθοριστικής συμβολής ήταν ο ρόλος τους στη βιομηχανία. Τα εργοστάσια του χημικού και μεταλλουργικού τομέα γέμισαν εργάτριες. Τις βλέπουμε, επίσης, να παραδίδουν άνθρακα. Η κατασκευή όπλων είναι γυναικεία υπόθεση. Επιπλέον, γυναικεία υπόθεση είναι και η συμμετοχή τους στη βιομηχανία αυτοκινήτων, όπως η Peugeot.

Οι συνθήκες στις οποίες δούλευαν ήταν πολύ σκληρές και επικίνδυνες, όμως η θέληση και η γενναιότητα τους, τις έκαναν βασικούς αρωγούς μέσα στον πόλεμο και έσπρωξε και μέσα στο στρατό αρκετές γυναίκες. Στον στρατιωτικό τομέα, λοιπόν, διέπρεψαν μέσα από υψηλά αξιώματα και στο κομμάτι της εξωτερικής πολιτικής αλλά και του στρατηγικού σχεδιασμού. Εκτός από το στρατό και τη βιομηχανία, βλέπουμε γυναίκες εθελόντριες στον Ερυθρό Σταυρό και σε λοιπά αυτοσχέδια και μη νοσοκομεία του μετώπου. Η συμβολή τους στον τομέα της υγείας και της περίθαλψης ήταν σημαντική, καθώς ο απολογισμός των τραυματιών και των ακρωτηριασμένων ήταν τεράστιος και σκοπός ήταν να περιοριστούν οι θάνατοι. Τέλος, οι πιο ευκατάστατες, μέσα από το φιλανθρωπικό τους έργο, φρόντιζαν να ενισχύσουν το Κράτος και ταυτόχρονα να βοηθήσουν τις πληγείσες από τη δίνη του πολέμου οικογένειες.

Οι προαναφερθείσες επαγγελματικές δραστηριότητες χαρακτηρίστηκαν άκρως πρωτοποριακές για την εποχή και τα εργατικά συνδικάτα εξέφραζαν τους φόβους τους. Πιο αναλυτικά, οι φόβοι αυτοί σχετίζονταν με την «αρσενικοποίηση» των γυναικών και την σύγχυση των φύλων στην κοινωνία, η οποία θα προκαλούσε ηθική αναρχία. Συνένοχος σε αυτήν την τοποθέτηση ήταν και η Εκκλησία. Θεωρούσε πως οι γυναίκες με την ρηξικέλευθη, για την εποχή εκείνη, συμμετοχή τους στην εργασία, θα οδηγούνταν στην απόκλιση από το θρησκευτικό δρόμο. Παρ' όλη τη φαινομενικά προσωρινή έξοδο των γυναικών στη σφαίρα του δημοσίου, πολλές θέσεις τους, κυρίως στη βιομηχανία και την υγεία, διατηρήθηκαν και με την πάροδο του Α' Παγκόσμιου Πολέμου. Αυτό βέβαια δε σημαίνει, ούτε ότι απέκτησαν πολιτικά δικαιώματα ούτε ότι έπαψαν να είναι σύζυγοι, νοικοκυρές και μητέρες. Ειδικά, λόγω των απωλειών του πολέμου, κρίθηκε αναγκαίο να αναπληρωθεί ο χαμένος πληθυσμός. Συνεπώς, πάλι η κυρίαρχη ιδιότητα τους είναι η μητρική, αν και η χειραφέτηση τους δεν αργούσε να έρθει.

(Ανάκτηση από το διαδίκτυο, <https://www.maxmag.gr/>)